

Fakulta agrobiologie, potravinových a přírodních zdrojů

Katedra zahradní a krajinné architektury

Vyučující: Ing. Karel Slánský

Autor práce: Anežka Hladová

AMAR LS 2015

Andy Cao & Xavier Perrot

Obsah

Úvod	3
Andy Cao, Xavier Perrot a Cao Perrot Studio	4
Myšlenky	6
Tvorba.....	9
Závěr	18
Použitá literatura.....	19

Úvod

Proč jsem si vybrala tuto dvojici? Na počátku studia tohoto oboru jsem poměrně dlouho tápala a těžko hledala inspiraci. Prostory velkých parků či dokonce prostory celé krajiny mi připadaly jako obrovská plátna, která neumím pokreslit. Poměrně často jsme ve škole zabředali do historie zahradní architektury, která je bezesporu velmi důležitá, nicméně tvorbu současníků nám téměř nikdo neukazoval. Tak jsem občas měla pocit, že jednou svou tvorbou budeme navazovat rovnou na dokonalé francouzské zahrady a rozvolněné anglické parky. Z moderních krajinářských architektů pak pro naši inspiraci byly uváděny extrémní protiklady – svérázná Martha Schwartz a dokonalý Piet Oudolf. Nic mezi tím. Byla jsem mírně zklamaná, že se od dob historie do dnešní doby asi ztratil osobitý rukopis každého zahradního architekta, zřejmě proto, že jich bylo v historii mnohem méně, a dnes své jméno nepřehlédnutelně propisují do svých děl pouze dva výše jmenovaní autoři. A tak jsem se začala zajímat o zajímavé a nevídané styly v zahradní architektuře a jejich tvůrce. Většina z nich byli právě současníci a mezi nimi právě i mladí krajinářští architekti Andy Cao a Xavier Perrot. Jako první mě na nich zaujalo, že jsou velmi mladí a že obor krajinářské architektury vystudovali a podařilo se jim v něm prosadit velmi záhy po studiu. Často se totiž setkáváme s tím, že například parky zapojené do městské zástavby vytváří urbanista nebo že slavný zahradní architekt nikdy nevystudoval zahradní architekturu, což je v dobách studia poněkud demotivující. Hned na úvod však musím poznamenat, že mě nenadchlo vše, co dvojice Cao – Perrot vytvořila, ale ze všeho, co dělají, na mě čišilo odhodlání tvořit, vystoupit z řady a experimentovat. George Bernard Shaw řekl, že rozumný člověk se snaží přizpůsobit světu kolem sebe, nerozumný se tvrdošijně snaží přizpůsobit svět sobě, a proto veškerý pokrok závisí na nerozumných lidech. A s tím se u této dvojice zcela ztotožňuji. Kdyby bylo vše jen černé a bílé, byl by svět černobílý. Bylo by to sice úhledné a nikdo by k tomu asi nic nenamítal a už vůbec by tomu nikdo nevyčítal výstřednost, ale chceme černobílý svět? Andy Cao a Xavier Perrot podle mě jsou jedni z těch, u kterých se člověk zamýšlí nad tím, co je vlastně správné v zahradní architektuře a co je vlastně zahradní architektura. Nejen že totiž zpochybňují její hranice, ale troufám si říci, že je posouvají dál. A to je velmi důležité nemít přesně definované hranice určitého oboru, protože jedině tak se může stále rozvíjet. A já pořád doufám, že právě v tomto oboru je stále co rozvíjet.

Andy Cao, Xavier Perrot a Cao | Perrot Studio

Andy Cao získal dvě prestižní ocenění: Rome Prize a Harvard Loeb Fellowship, přesto sám sebe popisuje jako špatného studenta na škole Cal Poly Pomona, kde získal bakalářský titul v oboru zahradní architektura v roce 1994. Jeho kreativita se naplno rozvinula až po dokončení studia – v době, kdy si hledal smysluplnou práci a usadil se v činžovním domě v Los Angeles. O dva a půl roku a 40 tun skleněných kamínků později Cao stvořil Glass Garden jako poctu rýžovým polím a solným farmám ve Vietnamu, kde se narodil. S rodinou opustili Vietnam, když mu bylo 13 let, a přestěhovali do Spojených států. Zmiňovaný projekt mu udělal jméno a vyprofiloval jeho přístup. Začal se zaměřovat na materiály. Všiml si, jak materiály navozují okamžitý smyslový zážitek z místa. Andy Cao paradoxně tvrdí, že při procesu budování tohoto přístupu se naučil nejen mnoho o sobě, ale i o krajině (Hurley, 2013).

Krátce na to se setkal s Xavierem Perrotem, studentem z Bretaně, na francouzském zahradním festivalu (Hurley, 2013). Xavier Perrot vystudoval design krajiny na Conservatoire International des Parcs et Jardins et du Paysage ve Francii a obdržel ocenění Emerging Young Landscape designer award od francouzského ministerstva kultury a komunikace (Veidenheimer, 2013). Oba se shodují, že jejich spojení je založeno na jejich sdílené staromódní snaze dosáhnout krásy a touze rozšířit definici toho, co je zahrada. Poprvé se dvojici naskytla šance spolupracovat v roce 2001, kdy Cao díky svému ocenění strávil rok v Římě a Perrot se k němu připojil jako jeho asistent. Poté se jejich spolupráce na několik let zastavila, až se roku 2006 stali oficiálními partnery (Hurley, 2013). Roku 2008 vznikla pařížská pobočka studia (Dědová, 2010). V únoru roku 2013 byla jejich firma, Cao | Perrot Studio, zařazena do programu Architectural League of New York's Emerging Voices. Cao však stále žije v Los Angeles a Perrot ve francouzské Bretani, takže musejí při spolupráci překonávat velkou vzdálenost.

Ve spolupráci však nepocítují žádné problémy. Přičítají to tomu, že mají podobné zázemí, konkrétně podobné dětství. Perrot to vysvětluje tak, že oba vyrůstali nedaleko moře, a tak se u nich vyvinula citlivost na měnící se světlo v jejich práci. Oba také strávili část svých raných let na farmách, což je možná důvodem, proč odmítají digitální design ve prospěch ručně vyráběného. Ve svých projektech duo kombinuje každodenní materiály, jako je drátěné pletivo, s materiály rafinovanými, jako jsou krystaly Swarovski. Díky tomu umí docílit až nadpozemského efektu. Materiály ohýbají a vrství, až se zdají téměř transformovány. Takto

například vymysleli pro jezero v Texasu vrbu z nerezové oceli a z 80 000 ručně opracovávaných perleťových lístků. Podle slov Perrota to byl proces, kterým umělé přepracovali na přírodní. To může být i inverzní, například v případě ocelového pletiva, které nakonec může zarůst mechem.

Jejich design, založený na filozofii, se vyhýbá výzkumu. Dvojice preferuje svobodu ve formě pokusů a omylů. Cao si také stěžuje, že designeři tráví příliš mnoho času vysvětlováním své práce, na místo aby nechali lidi prožít si svůj vlastní zážitek. Sám se rozhodl, že svou praxi věnuje zvrácení pedagogiky a ztvrzuje to slovy, že lidé tráví mnoho času tím, že se snaží něco naučit a nakonec je těžší je některé věci odnaučovat (Hurley, 2013).

Horton (2014) uvádí, že osmačtyřicetiletý Andy Cao a čtyřiatřicetiletý Xavier Perrot si za posledních 10 let vybudovali svou tvůrčí doménu. Spojují aspekty krajinářské architektury, umění specifické pro určité místo a zahradnictví do estetiky z jiného světa. Cao říká, že jejich práce je poháněna snahou vytvářet místa pro snění. Navíc se shodují, že jejich práce je těžko zařaditelná, dělají své vlastní věci, a kdyby se museli nějak označit, nejpřesnější termín by byl „landscape artist“ – krajinářský umělec. Rádi prý pracují přímo na místě a nejlépe i v terénu, na který mohou rovnou reagovat. Co odlišuje toto duo od všech ostatních, jsou použité materiály a čas strávený vytvářením designu. Věnují pozornost skutečně každému detailu.

Myšlenky

Dvojice je jedinečná propojením východní a západní kultury. Tito mladí umělci vnášejí svým originálním přístupem do zahradní a krajinářské tvorby inovace. Podle slov Xaviera Perrota pro něj znamená práce zahradního a krajinářského architekta nejen být tvůrcem prostředí, které se neustále v čase vyvíjí a mění, ale také prostředí, které dokáže vyvolat emoce. Podle Perrota je jejich tvorba inovační ve snaze propojit v zahradě více uměleckých disciplín (Dědová, 2010).

Zde bych vyzdvihla jejich odlišný původ, díky čemuž si jistě oba mohli rozšířit obzory a umožnilo jim to kombinovat naprosto odlišné kultury v jejich tvorbě. Často při studiu slyšíme, že v tomto oboru je velmi důležitá spolupráce. Tato dvojice si díky spolupráci zajistila naprostou originalitu a snadno poznatelný rukopis. A nejen to. Nesází jen na odlišný styl, ale snaží se, aby jejich tvorba byla inovativní, jejich výtvary měly duši a rozhodně návštěvníka nutí k zamyšlení. Souhlasím s tím, že se jejich výtvary v čase vyvíjí, ostatně to je typické pro zahradní architekturu, nicméně nejsem si jistá dlouhodobou udržitelností všech jejich děl. Často totiž používají materiály (např. skleněnou drť), které je podle mě velmi těžké udržovat. Navíc jsou to materiály v přírodě cizorodé, což na každého nemusí působit harmonicky. Avšak mně se ve většině jejich úprav použité materiály líbí. Některá jejich díla totiž chápu spíše jako jakési sochy.

Andy Cao a Xavier Perrot spojují umění a krajinu a vytváří jakási hybridní prostředí. Mimo to jejich díla slučují sny a realitu. Tvořili už díla v komerčních, uměleckých i obytných prostředích. Dvojice získala také ocenění Emerging Voice 2013 a příznačně oba tvrdí, že svůj konkrétní hlas či podpis nemají, že se neustále rozvíjí a mění, záleží vždy na prostředí, ve kterém tvoří. Rádi se v tvorbě nechávají ovlivnit podněty z okolí. Přitahují je krásné a kvalitní věci, které nemusí být nutně dokonalé, ale ve kterých se odráží úsilí, s nímž byly vyráběny. Konstantní je také jejich touha vidět, jak mohou lidem vytvořit snový svět, do kterého mohou vstoupit. A ve snu také vše nemá smysl.

„Hybridní prostředí“ začali vytvářet, když si připadali svázaní nedostatečným sortimentem rostlin a výběrem materiálů. Když může část krajiny fungovat i jako umělecký prostor, je to hybridní prostředí. Kromě tohoto sousloví používají ještě „náhodný placemaking“. K vytváření takovýchto prostřední je inspirovala různorodá přírodní prostředí,

kteřá se neustále mění a mají určitou atmosféru. Cao říká, že to se navrhnout nedá, že se to zkrátka stane. Jako když strom prorůstá starou zdí. Je to vtíravé, ale stále tím okouzlejícím způsobem. Je těžké, aby něco vypadalo tak přirozeně. Hledání takového efektu spojuje všechna díla této dvojice. Protože nemohli najít vhodné slovo, říkají tomu náhodný placemaking. Všechno je úmyslné, ale výsledek vypadá jednoduše a bez námahy.

V jejich pohlcujících prostorech je často použit symbolizmus. Cao vysvětluje i rozdíl mezi tím, když navrhne krajinu zahradní architekt a když ji navrhne umělec. Když jste zahradní architekt a vytvoříte nějaké krajinné dílo, okamžitě se objeví tendence ho vysvětlit. Umělec používá krajinu jako medium pro své umělecké dílo, přitom kdybychom se na to dívali z čistě krajinného hlediska, není na takovém díle nic zvláštního. Dvojici Cao Perrot bylo neustále vytýkáno, že jejich tvorba nepatří do zahradní architektury, jelikož vytvářejí jen prostředí. Cao by byl rád, kdyby byli řazeni jak do krajinářských architektů, tak do krajinářských umělců, ale zdá se, že obojí není možné. Nejjednodušší by bylo říci, že jsou krajinářskými architekty a to, co vytvářejí, nazvat uměním. Ale zkrátka někdy není důležité umět jevy označit, ale soustředit se na samotný zážitek.

Dvojice také přiznává, že rostliny používá spíše jako umělecké medium. A někdy zkrátka ve výběru rostlin a materiálů hrál svou roli i rozpočet. Často používají materiály z běžného železářství a dávají jim jinou funkci. Nicméně používají vždy materiály, ať už umělé, nebo přírodní, které se budou v jejich díle nadále vyvíjet nebo budou reagovat na přírodní podmínky. Schválně se tedy nesnaží setřít hranici mezi umělým a přírodním. Také rádi pracují v různých dílech s naprosto odlišnými materiály – například s průhledným a křehkým sklem a tenkým rybářským vlascem a následně s těžkým kovem či dřevem. Nesnaží se rozhodně napodobovat přírodu, ačkoliv vytvářejí objekty, které každý den můžeme vidět, jako mraky a stromy. Takové objekty se ani nedají nakreslit, ale vznikají až při samotné realizaci a vtiskne se do nich osobnost architektů. Jen z 80 nebo 90 % mohou předpokládat, jak bude materiál reagovat se světlem, větrem atd. A například stín se objeví až po realizaci. Výsledná díla, stromy a mraky, vypadají křehce a pomíjivě, ale ve skutečnosti jsou to trvanlivé objekty. Je důležité ukazovat materiály v jiné roli, než bychom je čekali. Když vytvářeli kovový strom lísteček po lístečku, větvičku po větvičce, uvědomovali si, že nikdy ten strom nevidíte stejně. Přirovnávají to k pointilismu, kdy je dílo složené ze spousty teček, které vytvářejí jeden obraz. Na lístky použili perleť i proto, že ji měli k dispozici. Ale je to materiál, který má reflexní schopnost. Dvojice měla ze 70 % vizi konečného efektu, ale přesto to bylo překvapení. A naprosto nečekaný byl pro ně hypnotický zvuk šustícího listí. Podobně

to bylo s recyklovaným sklem, po kterém když chodíte, máte pocit, že kráčíte po drahokamech. Najednou se recyklovaný materiál zdá luxusní. Každý materiál má svou osobnost.

Nyní se už snaží vytvořit stejné efekty i ve větším měřítku, čili ve velkých prostorech. Dosavadní instalace považují za jakési náčrtky, ve kterých si testovali materiály. Projekty se však nedají zrealizovat bez jejich přítomnosti a stoprocentní účasti. Na ideu krásy v dílech odpověděli, proč by to v krajině nemohlo být jako v módě, že některá díla budou neohrabaná, rafinovaná a pobuřující. Proč vůbec stanovovat nějaká pravidla? Z historie se příliš neinspirují, protože razí úplně nový směr, ke kterému podle nich otevřela dveře Martha Schwartz, a to ke dveřím s názvem „krajinařský architekt dělá také veřejné umění“.

Tvorba

Jak už bylo řečeno, duo Cao – Perrot často experimentuje s materiály pro zahradu

Obr. 1 Dílo Cloud II Garden připomínající pomíjivost a asymetrii mraků, Malibu
(zdroj: www.caoperrotstudio.com)

netypickými, například se skleněnými krystaly a perletí, která je typická spíše pro interiér, zejména pro asijský nábytek. Příkladem takového použití materiálů je oblak z pletiva a z 5 000 skleněných krystalů, vytvořený pro patio vily v Malibu (Obr. 1) s názvem Cloud II Garden. Pletivo bylo levným a snadno dostupným materiálem, ale v kontrastu s drahými a luxusními doplňky vznikla nevídaná

kompozice. Mrak z pletiva náhle ožil díky krystalům a aerofytním rostlinám (Obr. 2). Pohyboval se ve větru a po dešti na něm byly zavěšeny kapky vody. Perrot je přesvědčen, že jejich doménou je právě vytváření objektů, které reagují s větrem, vodou, vzduchem atd. (Dědová, 2010).

Rostliny tato dvojice architektů nepovažuje za stěžejní, pouze jako jeden z prostředků vyjádření. Perrot označil za stereotyp zažitou frázi: Kde nejsou rostliny, není zahrada.

Obr. 2 Detail mraku z pletiva se skleněnými krystaly a aerofytními rostlinami v Cloud II Garden
(zdroj: www.caoperrotstudio.com)

Použití rostlin je pro něj pouze

jakousi kosmetickou úpravou, přidávají je jen na určitá místa, ale zajímavou formou. Zamýšlejí se ale nad tím, co může určitá rostlina evokovat, jaký bude mít její použití efekt a jakou atmosféru může vnést do celkové kompozice zahrady. Avšak Perrot dodává, že rozhodně nehledají v rostlinách ani materiálech symboliku, ani přesně nedefinují, co mají jednotlivé použité objekty a rostliny znamenat. Zároveň přiznává, že lidé jejich tvorbu mohou milovat i nesnášet, ale za vůbec nejhorší považuje jedince, kteří chtějí, aby jim bylo dílo

konkrétně vysvětleno, a pak tento názor přijmou za svůj. Cao a Perrot se snaží o pravý opak –

Obr. 3 Strom z oceli a perleti v Aerial Garden v Paříži
(zdroj: www.caoperrotstudio.com)

chtějí v lidech probudit fantazii, aby sami přemýšleli, co dílem chtěli autoří říct. Podle Perrota je důležité, aby zahrada měla myšlenku, příběh, neměla by být jen nakoupeným materiálem. Někdy je to snazší a stěžejní myšlenka přijde okamžitě, jako tomu podle slov Perrota bylo u projektu pro Maison de Champagne Laurent Perrier v Tuilleries v Paříži (Obr. 3), kdy oba architektky napadlo vytvořit kovový strom

s perleťovými listy (Dědová, 2010).

Jejich „mraky“ mě opravdu velmi zaujaly. Je to jedno z mnoha děl současné zahradní a krajinářské tvorby, které bych chtěla vidět na vlastní oči – vidět ten třpyt jednoduchosti, odlesky tančící ve stínech, průhlednou plasticitu. Podle fotografií je patrné, že tato instalace je umístěná v zahradě, kde nebylo mnoho prostoru více rostlinných úprav. Zejména vzrostlé stromy by zřejmě ještě více zastínily stinný dvůr a okna domu. Aerofytní rostliny tomu celému dodávají chybějící život. Ovšem to, že použití rostlin je jen kosmetickou úpravou, je věci názoru. Většina lidí chce být v zahradě, parku či krajině obklopena právě rostlinami a jinými přírodními prvky, ať už tedy živými či neživými, každopádně pocházejícími z přírody. Ale o co jsou mraky zrozené v hlavě dua Cao-Perrot méně mraky a jejich ocelové stromy méně stromy? Ať už tuto či jiné otázky si bude pozorovatel děl této dvojice klást, bude splňovat cíl, který si Andy Cao a Xavier Perrot vytyčili – člověk bude donucen udělat si na věc vlastní názor, nebude jen tlumočit, co tím básník chtěl říci, ale ptát se: Co tím chtěl básník říci? Má být umělý strom narážkou na dnešní svět plný umělých výtvorů? Mají být tyto mraky ukázkou toho, že už umíme nahradit zcela všechno přírodní, dokonce i něco nehmatatelného? Nebo má to být snad myšleno vážně a donutit člověka vnímat v zahradní architektuře materiál jako jeden z prostředků dotvářející celkový obraz výtvoru zahradního a krajinářského architekta? Zaznamená běžné oko pozorovatele to, že hru světla, kterou předvádí perleťový strom či pletivový oblak, dokáže ve skutečnosti i olistěný strom a bouřkové mračno? Tyto otázky napadají například mě.

Perrot říká, že se neinspiroje žádným zahradním architektem. Obdivuje ale zahradní a krajinářské architekty, kteří tvoří originálně, aniž by někoho kopírovali. V kopírování vidí Perrot další současný stereotyp, ať už architekti nápady kradou či opakují neustále to, co už někde vytvořili. Cao a Perrot vymýšlejí nové formy, hledají nové materiály, recyklují, vyrábějí svoje prototypy. Pracují také s vůněmi. Pro projekt Hesperides Garden v Québecu vytvořili dokonce speciální parfém, který měl evokovat krajinu kolem projektované zahrady a byl umístěn v altánu ve tvaru lampionu (Obr. 4). Perrot přiznává, že je občas těžké odhadnout, jaký bude výsledek, například u práce s perletí, kdy sice znají její vlastnosti, mají malý vzorek perleťového lístku, ale jak bude vypadat 20 000 takových lístků, neměli zdání. Určitý efekt sice předvídají, ale údajně i přesto zažívají vždy moment překvapení (Dědová, 2010).

Obr. 4 Altán ve tvaru lampionu v Hesperides Garden, Québec
(zdroj: www.caoperrotstudio.com)

Obr. 5 Glass Garden, Los Angeles, Kalifornie
(zdroj: www.caoperrotstudio.com)

Perrot a Cao radí mladým zahradním a krajinářským architektům, aby se nebáli zapomenout, co se naučili ve škole, a našli svůj vlastní styl tvorby (Hurley, 2013). Jejich projekty by měly vyprávět vlastní příběhy. Neměli by chodit po stopách jiných umělců, jinak se zahradní tvorba nemůže posunout dál. Ze školy by si tvůrci zahrad měli odnést pouze schopnosti technicky realizovat

své sny. Cit pro prostor a kompozici se beztak naučit nedá (Dědová, 2010).

To, co je mi na této dvojici krajinářů tak sympatické, bylo právě řečeno. Často mi připadá, že snad ve všech oblastech žití lpí mnoho lidí na zažitých stereotypech, přestože se celý svět mění a posouvá dál. Zrovna pro obor zahradní architektury by to mohla být velká škoda, protože úkolem krajináře je přizpůsobit se i potřebám společnosti a někdy se mi zdá, že tento úkol dnešní krajináři příliš neplní. Vytváření snových prostorů ve světě plném stresu a starostí není tak úplně zbytečné. Navíc, jak je zde řečeno, každý tvůrce v našem oboru by si měl vytvořit svůj vlastní styl, aby právě mohl přispět k dalšímu posunu v krajinářské tvorbě.

Dědová (2010) dále uvádí, že Cao – Perrot studio existuje relativně krátkou dobu, ale dvojice má za sebou už řadu mezinárodních úspěchů a ocenění. Jejich moderní, surrealistické a zároveň poetické zahrady, parky a instalace působí jako sny a staví se proti konvencím nejen svým pojetím, ale i použitými materiály. Navíc jejich projekty ctí genia loci místa a vždy vypráví nějaký příběh. Kromě výše zmíněných mezi jejich úspěšné realizace patří dále Glass Garden v Los Angeles (1998), ve které Andy Cao smíchal

Obr. 6 Cloud Chandelier – instalace pro sídlo firmy Kenzo, Paříž
(zdroj: www.caoperrotstudio.com)

barvy s leskem (Obr. 5). V modře lemovaných bazénech jsou napůl ponořené bílé kopečky,

Obr. 7 Cocoons - land art v Emeryville Bay v San Franciscu
(zdroj: www.caoperrotstudio.com)

barvy s leskem (Obr. 5). V modře lemovaných bazénech jsou napůl ponořené bílé kopečky, které evokují Caovo dětství ve Vietnamu. Cao začal používat sklo jako materiál v roce 1994, experimentoval s ním a zjistil, že má velký potenciál v použití v zahradním designu. Používá sklo, které je bezpečné i pro chůzi naboso, také jako mulč (The Garden Book, 2000). Dále Jardin K Quemper-Guézennec ve francouzské Bretagni (2004), Red Box v Římě jako krátkodobá instalace pro American

Academy (2002), Lullaby Garden, vytvořená pro zahradní festival v Cornerstone v americké Sonomě (2004 – 2005), instalace pro sídlo firmy Kenzo (Obr. 6) v Paříži (2008) a Cocoons (Obr. 7) v Emeryville Bay v San Franciscu (2003), představující land art (Dědová, 2010). V roce 2012 vytvořili Cloud Terrace pro vědeckou knihovnu a muzeum v Dumbarton Oaks ve Washingtonu, DC (Obr. 8, 9). Instalace simuluje malý les stromů. Opět bylo použito drátěného pletiva protkaného 10 000 krystaly, připomínajícími kapky vody. To vše se odráží v hladině jezírka. Vrba umístěná v hlavním městském parku Grand Prairie v Texasu (Obr. 9) je po náročném opracovávání 80 000 perleťových lístků odměnila neočekávaným šustivým zvukem - zvonkohrou. Často pracují daleko od sebe, ale v současné době žijí oba ve Wattens v Rakousku, kde budovali svůj první park Swarovski Kristallwelten (Swarovski Crystal Worlds), konkrétně jeho rozšíření. Znovuotevření zde proběhlo 30. dubna 2015 (Horton, 2014). Dvojice často používá vysoce kultivované materiály, aby evokovali přírodní formy, u své první stálé veřejné úpravy v USA s názvem Pillow Field (Obr. 11) však použili čistě přírodní materiál – zeminu – k vytvoření zvlněného, jakoby prošívaného pole. K zelenému krytí jednotlivých polštářů pak použili tymián. Dále neziskově vytvořili tři „pylové zahrady“

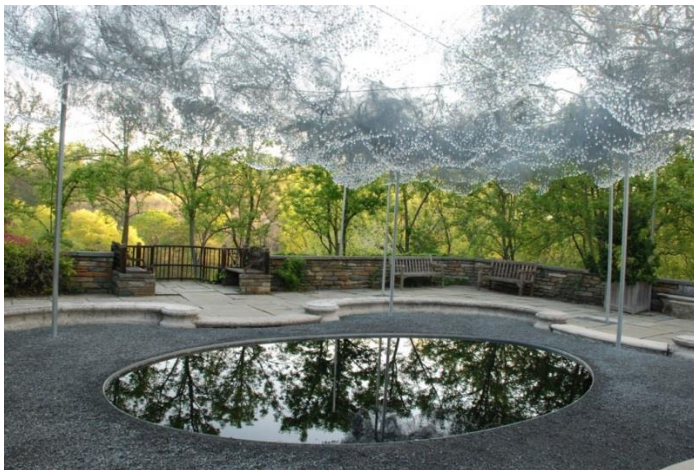
ve Francii, aby upozornili na alergie. Jednou z nich byla dočasná výsadba v Králově kuchyňské zahradě ve Versailles (Obr. 12), kde použili mezi 17 druhů také divokou pšenici a mák. Ve francouzské Beauvais se nachází nemocnice z 12. století, kde se léčili nemocní s leprou. Právě zde vytvořili Cao a Perrot dočasnou instalaci Red Bowl (Obr. 13) jako vzpomínku na utrpení nemocných. Kuličky červeného skla symbolizují středověkou víru v uzdravení malomocných koupáním v krvi, a když svítí slunce, kuličky opravdu vypadají jako kapky krve. Celá instalace se navíc hýbe ve větru. Samotný tvar mísy je vytvořen z ocelových tyčí. Návštěvníci mohou procházet mísou v rybníku po opálených dřevěných rampách. Nedaleko od tohoto místa v ruině kostela instalovali kus s názvem White Dome (Obr. 14). Dílo má opět tvar mísky, ale zavěšené dnem vzhůru. Použity byly opět tisíce krystalů Swarovski (Hurley, 2013). Jejich posledním počinem je obrovský Crystal Cloud (Obr. 15) s 800 000 ručně namontovanými krystaly zrcadlícími se v černé hladině bazénu. Je to vrcholný kousek v nově rozšířeném parku Swarovski Crystal Worlds v Rakousku, kde pracoval tým složený z Snøhetta, Cao Perrot a Schlögl & Süss Architekten. Znovuotevření parku se konalo 30. dubna tohoto roku (Anstey, 2015).

Ráda bych ještě zmínila dílo Red Lantern (červená lucerna) v Cornerstone Sonoma s čínskými prvky a velmi zajímavými detaily (Obr. 16, 17).

Obr. 8 Cloud Teras

(zdroj: www.architectmagazine.com/design/next-progressives-andy-cao-and-xavier-perrot_o)

Obr. 9 Detail Cloud Teras

(zdroj: www.metropolismag.com)

Obr. 10 Vrba z oceli a 80 000 perleťových lístků v hlavním městském parku Grand Prairie v Texasu

(zdroj: www.metropolismag.com)

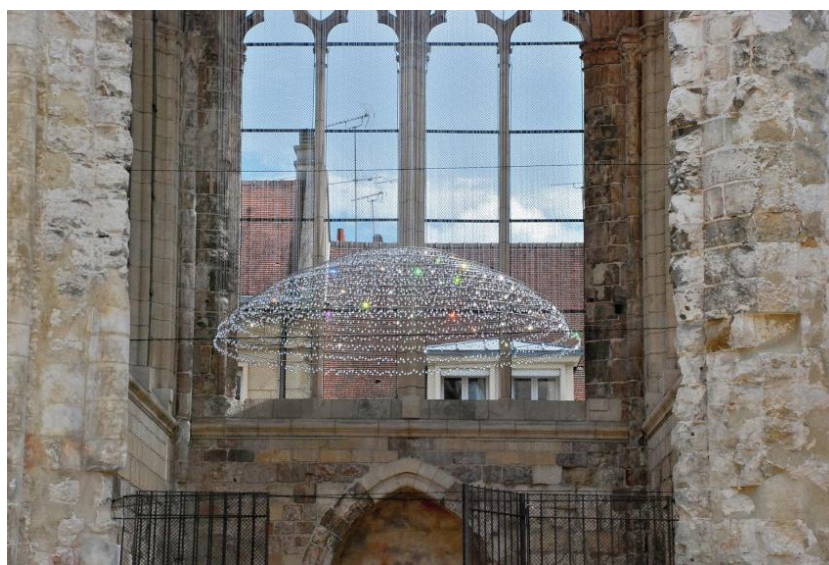
Obr. 11 Pillow Field, White Centre, Washington
(zdroj: www.architectmagazine.com)

Obr. 12 Pollen gardens – pylové zahrady ve Versailles
(zdroj: www.architectmagazine.com)

Obr. 13 Red Bowl uprostřed rybníka, Francie
(zdroj: www.architectmagazine.com)

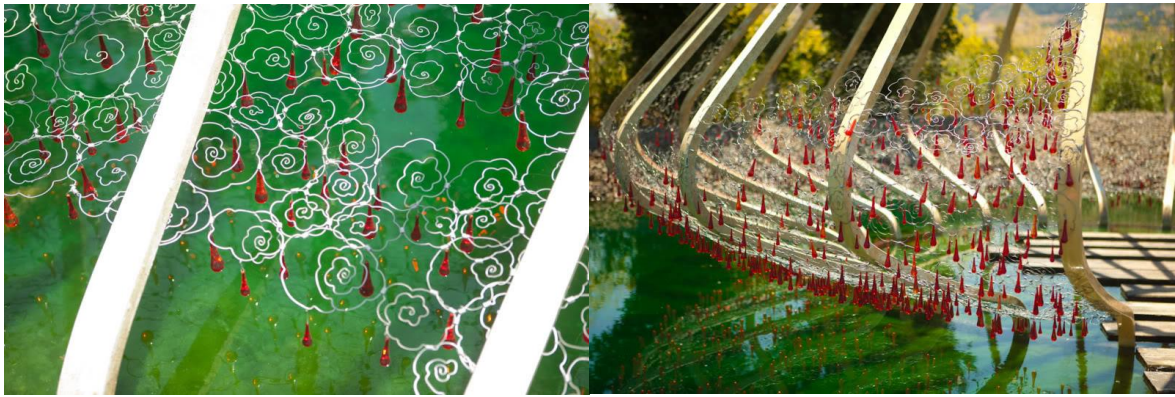
Obr. 14 White Dome, Beauvais, Francie
(zdroj: www.architectmagazine.com)

Obr. 15 Mrak z pletiva a krystalů Swarovski v rozšířeném parku Swarovski Crystal Worlds v Rakousku
(zdroj: www.kristallwelten.swarovski.com)

Obr. 16 Red Lantern
(zdroj: www.tumblr.com)

Obr. 17 Detaily Red Lantern
(zdroj: www.agrowingobsession.com)

Závěr

Jak radil Xavier Perrot mladým zahradním architektům, jedině nové myšlenky posouvají zahradní tvorbu dál. Nikdo by neměl jít ve šlépějích někoho jiného, ale měl by se snažit najít si vlastní cestu a vlastní styl. Proto také neříkám, že bych jednoho dne chtěla tvořit ve stejném stylu jako dvojice Cao&Perrot, nicméně jsou pro mě velmi inspirativní, a to zejména svými myšlenkami, odvahou experimentovat s materiály a vytvářením snových prostorů. Jak už jsem říkala, některá jejich díla chápu spíše jako jakási sousoší, do kterých člověk může vstoupit a být jejich součástí. Je to zase něco jiného, než se procházet rozlehlým anonymním parkem. Každopádně se této dvojici nedá upřít vývoj a rozhodně budu jejich tvorbu sledovat dál.

Použitá literatura

Anstey, T. 2015. Snøhetta, Cao Perrot and Schlögl & Süß Architekten present €34m Swarovski Crystal Worlds expansion. CLAD for leisure architects, designers, investors & developers [online]. 28 April 2015 [cit. 2015-06-01]. Dostupné z <http://cladglobal.com/architecture_design_news?codeid=315628&ref=n>.

Dědová, K. 2010. Rozhovor s architektem Xavierem Perrotem. Zahrada-Park-Krajina [online]. Leden 2010 [cit. 2015-05-20]. Dostupné z <http://www.zahrada-park-krajina.cz/index.php?option=com_content&view=article&id=240:rozhovor-s-architektem-xavierem-perrotem-klara-ddova-&catid=63:rozhovory&Itemid=127>.

Horton, G. 2014. Cao Perrot Studio. Metropolis [online]. October 2014 [cit. 2015-06-01]. Dostupné z <<http://www.metropolismag.com/October-2014/Cao-Perrot-Studio/>>.

Hurley, A. K. 2013. Next Progressives: Andy Cao and Xavier Perrot. Architect [online]. 15 August 2013 [cit. 2015-06-01]. Dostupné z <http://www.architectmagazine.com/design/next-progressives-andy-cao-and-xavier-perrot_o>.

The Garden Book. 2000. Phaidon Press. New York. p. 512. ISBN: 0-7148-4489-6.

Veidenheimer, I. 2013. cao | perrot Studio, Emerging Voice 2013. The architectural league of New York [online]. 28 March 2013 [cit. 2015-06-07]. Dostupné z <<http://archleague.org/2013/10/cao-i-perrot-studio/>>.

<http://www.caoperrotstudio.com/>